

opusdei.org

La conversió dels fills de Déu

Oferim aquest el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “La conversió dels fills de Déu” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 2 de març de 1952, I Diumenge de Quaresma.

02/03/2022

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Hem entrat en el temps de Quaresma: temps de penitència, de purificació, de conversió. No és pas una feina fàcil. El cristianisme no és un camí còmode: no n'hi ha prou d'*estar* a l'Església i deixar que passin els anys. En la vida nostra, en la vida dels cristians, la conversió primera —aquest moment únic, que cadascú recorda i en el qual hom veu clarament allò que el Senyor ens demana— és important; però encara són més importants, i més difícils, les successives conversions. per tal de facilitar el treball de la gràcia divina amb aquestes conversions successives, cal mantenir l'ànima jove, invocar el Senyor, saber escoltar, haver descobert allò que va malament, demanar perdó.

Invocabit me et ego exaudiam eum,
llegim en la litúrgia d'aquest diumenge:[1] si veniu a mi, jo us escoltaré, diu el Senyor. Considereu aquesta meravella dels miraments

que Déu té envers nosaltres, sempre disposat a escoltar-nos, pendent en cada moment de la paraula de l'home. En tot moment —però especialment ara, ja que el nostre cor està ben disposat, decidit a purificar-se—, Ell ens sent, i no desatendrà allò que demana un *cor penedit i humiliat*.[2]

El Senyor ens escolta per intervenir, per ficar-se en la nostra vida, per deslliurar-nos del mal i omplir-nos de bé: *eripiam eum et glorificabo eum*, [3] el deslliuraré i el glorificaré, diu de l'home. Esperança de glòria, per tant: ja tenim aquí, com altres vegades, el començament d'aquest moviment íntim, que es la vida espiritual. L'esperança d'aquesta glorificació accentua la nostra fe i estimula la nostra caritat. Es així, doncs, que les tres virtuts teologals, virtuts divines, que ens fan assemblar al nostre Pare Déu, s'han posat en moviment. Quina manera

millor de començar la Quaresma?
Renovem la fe, l'esperança, la caritat.
Aquesta és la font de l'esperit de
penitència, del desig de purificació.
La Quaresma no és tan sols una
ocasió d'intensificar les pràctiques
externes de mortificació: si ens
penséssim que només és això, se'ns
n'escaparia el sentit profund en la
vida cristiana, perquè aquests actes
externs, són —ho torno a dir— fruit
de la fe, de l'esperança i de l'amor.

Arriscada seguretat del cristià

*Qui habitat in adiutorio Altissimi, in
protectione Dei coeli commorabitur,*
[4] *habitar sota la protecció de Déu,*
viure amb Déu: aquesta és
l'arriscada seguretat del cristià. Cal
estar persuadits que Déu ens escolta,
que està pendent de nosaltres: així el
nostre cor s'omplirà de pau. Però
viure amb Déu és indubtablement
córrer *un risc*, perquè el Senyor no
s'acontenta compartint: ho vol tot. I

acostar-se una mica més a Ell vol dir estar disposat a una nova conversió, a una nova rectificació, a escoltar-ne més atentament les inspiracions, els sants desigs que fa brollar en la nostra ànima i a posar-los per obra.

Des de la nostra primera decisió conscient de viure amb integritat la doctrina de Crist, és segur que hem avançat molt pel camí de la fidelitat a la seva Paraula. Tot i així, ¿no és cert que encara hi ha moltes coses per fer?, ¿oi que per damunt de tot hi ha molta supèrbia? Falta, sens dubte, un nou canvi, una lleialtat més plena, una humilitat més profunda, talment que, en decreïxer el nostre egoisme, creixi Crist en nosaltres, ja que *illum oportet crescere, me autem minui*,^[5] cal que Ell creixi i que jo minvi.

No és possible restar immòbils. Cal anar endavant cap a la meta que sant Pau assenyalava: *no visc jo, sinó que és Crist qui viu en mi*.^[6] L'ambició és

alta i nobilíssima: la identificació amb Crist, la santedat, però no hi ha cap més camí, si hom vol ser coherent amb la vida divina que, pel Baptisme, Déu ha fet néixer en les nostres ànimes. L'avenç és progrés en santedat: el retrocés és negar-se al desenvolupament normal de la vida cristiana. Perquè el foc de l'amor de Déu necessita ésser alimentat, créixer cada dia, arrelant-se en l'ànima; i el foc es manté viu cremant coses noves. Per això, si no es fa més gran, perilla d'extingir-se.

Recordeu les paraules de sant Agustí: *Si dius prou, estàs perdut. Vés sempre endavant, camina sempre, progressa sempre. No et quedis al mateix lloc, no reculis, no et desviïs.*[7]

Ara la Quaresma ens posa davant d'aquestes preguntes fonamentals: ¿Avanço en la meva fidelitat a Crist?, en desigs de santedat?, en generositat apostòlica en la meva vida diària, en

el meu treball ordinari entre els companys de professió?

Cadascú, sense remor de paraules, que respongui aquestes preguntes, i veurà com cal una nova transformació perquè Crist visqui en nosaltres, perquè la seva imatge es reflecteixi netament en la nostra conducta.

Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i que em segueixi.[8]

Ens ho diu Crist una altra vegada, com a cau d'orella, íntimament: *la Creu cada dia. No solament* —escriu sant Jeroni— *en temps de persecució, o quan ens ve la possibilitat del martiri, sinó en tota situació, en tota obra, en tot pensament, en tota paraula, hem de negar el que érem abans i hem de confessar el que ara som, ja que hem renascut en Crist.*[9]

Aquestes consideracions no són en realitat res més que el ressò

d'aquelles altres de l'Apòstol: *En altre temps éreu tenebres; però ara sou llum en el Senyor. Comporteu-vos, doncs, com a fills de la llum. El fruit de la llum consisteix a caminar en tota bondat, justícia i veritat: cercant tot el que és agradable a Déu.*[10]

La conversió és cosa d'un instant; la santificació és una feina per a tota la vida. La llavor divina de la caritat, que Déu ha posat en les nostres ànimes, aspira a créixer, a manifestar-se en obres, a donar fruits que responguin a cada moment a allò que és agradable al Senyor. És indispensable per això, estar disposats a recomençar, a retrobar —en les noves situacions de la nostra vida— la llum, l'impuls de la primera conversió. I aquesta és la raó per la qual hem de preparar-nos amb un examen profund, demanant ajut al Senyor, per tal que puguem conèixer-lo millor i conèixer-nos millor a nosaltres mateixos. No hi ha

cap més camí, si ens hem de convertir, altra vegada.

El temps oportú

Exhortamur ne in vacuum gratiam Dei recipiatis,[11] us exhortem a no rebre en va la gràcia de Déu. Perquè la gràcia divina podrà omplir les nostres ànimes en aquesta Quaresma, sempre que no tanquem les portes del cor. Hem de tenir aquestes bones disposicions, el desig de transformar-nos de debò, de no jugar amb la gràcia del Senyor.

No m'agrada parlar de temor, perquè allò que mou el cristià és la Caritat de Déu, que se'ns ha manifestat en Crist i que ens ensenya d'estimar tots els homes i la creació entera; però sí que hem de parlar de responsabilitat, de serietat. *No us enganyeu: de Déu, ningú no se'n burla*[12] ens adverteix el mateix Apòstol.

Cal decidir-se. No és lícit de viure mantenint encesos aquells dos ciris que, segons la dita popular, tothom mira de tenir: l'un a sant Miquel, l'altre al diable. Cal apagar el ciri del diable. Hem de consumir la nostra vida cremant-la tota sencera al servei del Senyor. Si el nostre afany de santedat és sincer, si tenim la docilitat de posar-nos en mans de Déu, tot anirà bé. Perquè Ell sempre està disposat a donar-nos la seva gràcia i, especialment en aquest temps, la gràcia per a una nova conversió, per a una millora de la nostra vida de cristians.

No podem considerar aquesta Quaresma com una època més, una repetició cíclica del temps litúrgic. Aquest moment és únic; és una ajuda divina que cal acollir. Jesús ens passa pel costat i espera de nosaltres —avui, ara— una gran mudança.

Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis:[13] és aquest el temps oportú, que pot ser el dia de la salvació. Un altre cop tornem a sentir els xiulets del bon Pastor, amb aquesta crida amorosa: *ego vocavi te nomine tuo.*[14] Ens crida a cadascú pel seu nom, amb l'apel·latiu familiar amb què ens criden les persones que ens estimen. La tendresa de Jesús per nosaltres, no cap en les paraules.

Considereu amb mi aquesta meravella de l'amor de Déu: el Senyor que surt a l'encontre, que espera, que es posa a la vora del camí, perquè no tinguem altre remei que veure'l. I ens crida personalment, i ens parla de les nostres coses, que també són les seves, movent la nostra consciència a la compunció, obrint-la a la generositat, imprimint en les nostres ànimes la il·lusió d'ésser fidels, de poder-nos anomenar deixebles seus. N'hi ha prou de percebre aquestes

íntimes paraules de la gràcia, que són com un retret tants cops afectuós, perquè ens adonem que no ens ha oblidat durant tot el temps en el qual, per culpa nostra, no l'hem vist. Crist ens estima amb l'afecció inexhaurible que cap en el seu Cor de Déu.

Mireu com hi insisteix: *En el temps favorable t'he escoltat, i el dia de salvació t'he ajudat.*[15] Ja que Ell et promet la glòria, el seu amor, i t'ho dóna oportunament, i et crida, què li donaràs, tu, al Senyor? ¿com respondràs, com respondré jo també, a aquest amor de Jesús que passa?

Ecce nunc dies salutis, aquí el tenim davant nostre, aquest dia de salvació. La crida del bon Pastor arriba fins a nosaltres: *ego vocavi te nomine tuo*, t'he cridat, a tu, pel teu nom. Cal respondre —l'amor amb l'amor es paga— dient: *ecce ego quia vocasti me*,[16] m'heu cridat i aquí em teniu.

Estic decidit perquè no passi aquest temps de Quaresma com passa l'aigua per damunt les pedres, sense que en quedi rastre. Em deixaré amarar, transformar; em convertiré, m'adreçaré de nou al Senyor, estimant-lo com Ell desitja d'ésser estimat.

Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, i amb tota l'ànima i amb tota la ment.[17] ¿Què en resta, del teu cor, comenta Sant Agustí, perquè puguis estimar-te a tu mateix? ¿què en resta, de la teva ànima, i què de la teva ment? «Ex toto», diu. «Totum exigit te, qui fecit te»;*[18]* el qui et va fer ho exigeix tot de tu.

Després d'aquesta protesta d'amor, cal que ens comportem com amadors de Déu. *In omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros,*[19] comportem-nos en totes les coses com a servidors del Senyor. Si et dónes com Ell ho vol, l'acció de la

gràcia es manifestarà en la teva conducta professional, en la feina, en l'afany per fer a la manera divina les coses humanes, grans o petites, perquè per l'Amor totes adquireixen una nova dimensió.

Però en aquesta Quaresma no podem oblidar que voler ser servidors de Déu no és fàcil. Continuem el text de Sant Pau, que recull l'Epístola de la Missa d'aquest diumenge, per recordar les dificultats: *Com a ministres de Déu* —escriu l'apòstol—, *amb molta paciència enmig de tribulacions, de necessitats, angoixes, assots, presons, disturbis, treballs, vetlles, dejunis, amb puresa, doctrina, longanimitat, benignitat, amb l'Esperit Sant, amb caritat sincera, amb paraules de veritat, amb fortalesa de Déu.*[20]

En els moments més diversos de la nostra vida, en totes les situacions, ens hem de comportar com a

servidors de Déu, sabent que el Senyor és amb nosaltres, que som fills seus. Hem d'ésser conscients d'aquesta arrel divina que és empeltada en la nostra vida, i actuar en conseqüència.

Aquests mots de l'Apòstol us han d'omplir de joia, perquè són com una canonització de la vostra vocació de cristians corrents que viviu enmig del món, compartint amb els altres homes, que són els vostres iguals, afanys, treballs i alegries. Tot això és camí diví. El que us demana el Senyor, és que, en tot moment, obreu com a fills i servidors seus.

Però aquestes circumstàncies ordinàries de la vida seran camí diví si ens convertim de debò, si ens donem. Perquè sant Pau parla un llenguatge dur. Promet al cristià una vida difícil, arriscada, en una perpètua tensió. I com s'ha desfigurat el cristianisme, quan n'han volgut fer

una via còmoda! Però també és una desfiguració de la veritat, pensar que aquesta vida fonda i seriosa, que coneix vivament tots els obstacles de l'existència humana, és una vida d'angoixa, d'opressió o de temor.

El cristià és realista, amb un realisme sobrenatural i humà, que s'adona de tots els matisos de la vida: el dolor i l'alegria, el sofriment propi i el d'altre, la certesa i la perplexitat, la generositat i la tendència a l'egoisme. El cristià ho coneix tot i s'enfronta amb tot, ple d'enteresa humana i de la fortitud que rep de Déu.

Les temptacions de Crist

La Quaresma commemora els quaranta dies que Jesús passà al desert, com a preparació dels anys de predicació, que culminen en la Creu i en la glòria de la Pasqua. Quaranta dies d'oració i de penitència. En acabat, tingué lloc l'escena que la litúrgia d'avui ofereix a la nostra

consideració reportant-la de
l'Evangelí de la Missa: les
temptacions de Crist.[21]

Una escena plena de misteri, que
l'home debades pretén d'entendre

-Déu que se sotmet a la temptació,
que deixa fer el Maligne—, però que
pot ser meditada, tot demanant al
Senyor que ens faci saber quina
ensenyança conté.

Jesucrist temptat. La tradició il·lustra
aquesta escena considerant que
Nostre Senyor, per donar-nos
exemple en tot, també va voler sofrir
la temptació. És així, perquè Crist fou
perfecte Home, home igual que
nosaltres, llevat del pecat.[22]

Després de quaranta dies de dejuni,
alimentant-se només —potser—
d'herbes i d'arrels i d'una mica
d'aigua, Jesús té fam: fam de veritat,
com la de qualsevol criatura. I quan
el dimoni li proposa de convertir les

pedres en pa, Nostre Senyor no tan sols rebutja l'aliment que el cos li demanava, sinó que allunya una incitació més gran: la d'usar el poder diví per posar remei, si es pot dir així, a un cas personal.

Ho haureu notat al llarg dels Evangelis: Jesús no fa miracles en benefici propi. Converteix l'aigua en vi per als esposos de Canà;[23] multiplica els pans i els peixos per donar menjar a una multitud famolenta.[24] Però Ell es guanya el pa, durant una colla d'anys, amb el seu propi treball. I, més endavant, durant el temps de la seva peregrinació per terres d'Israel, viu ajudat d'aquells que el segueixen.[25]

Relata sant Joan que després d'una llarga caminada, en arribar Jesús al pou de Sicar, fa que els seus deixebles vagin al poble a comprar menjar; i en veure la samaritana que s'acostava, li demana aigua, perquè

Ell no tenia amb què pouar-ne.[26] El seu cos fatigat per la caminada sent el cansament, i altres vegades, per refer-se, recorre al son.[27]

Generositat del Senyor que s'ha humiliat, que ha acceptat de ple la condició humana, que no se serveix del seu poder de Déu per fugir de les dificultats o de l'esforç. Que ens ensenya d'ésser fermes, d'estimar la feina, d'apreciar la noblesa humana i divina alhora, d'assaborir les conseqüències de la donació d'un mateix.

A la segona temptació, quan el diable li proposa llançar-se del cim del Temple, Jesús rebutja novament de servir-se del seu poder diví. Crist no cerca la vanaglòria, l'aparat, la comèdia humana que intenta utilitzar Déu com un teló de fons de la pròpia excel·lència. Jesucrist vol complir la voluntat del Pare sense avançar els temps ni anticipar l'hora dels miracles, sinó recorrent pas a

pas la dura sendera dels homes,
l'amable camí de la Creu.

Una cosa molt semblant veiem en la tercera temptació: regnes, poder i gloria li son oferts. El dimoni pretén d'estendre a ambicions humanes aquesta actitud que només s'ha de reservar a Déu: promet una vida fàcil a qui es prostra davant d'ell, davant els ídols. Nostre Senyor reconduueix l'adoració al seu fi únic i veritable, Déu, i reafirma la voluntat de servir: *vés-te'n, Satanàs! Que està escrit: Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i no serviràs cap altre.*[28]

Aprenquem d'aquesta actitud de Jesús. En la seva vida a la terra, no ha volgut ni tan sols la glòria que li pertanyia, perquè tenint dret a ésser tractat com a Déu, ha assumit la forma de servent, d'esclau.[29] El cristià sap així que tota la glòria és per a Déu; i que no pot fer servir la sublimitat i la grandesa de l'Evangelí

com un instrument d'interessos i d'ambicions humanes.

Aprenquem de Jesús. La seva actitud, en oposar-se a tota glòria humana, està en una perfecta correlació amb la grandesa d'una missió única: la del Fill amadíssim de Déu, que s'encarna per salvar els homes. Una missió que l'estima del Pare ha rodejat d'una sol·licitud amarada de tendresa:

Filius meus es tu, ego hodie genui te.

Postula a me et dabo tibi gentes

hereditatem tuam:[30] Tu ets el meu

fill, jo t'he engendrat avui. Demana, i et donaré els pobles per herència.

El cristià que —seguint Crist— viu amb aquesta actitud de completa adoració del Pare, també rep del Senyor paraules d'amorosa

sol·licitud: *Ja que ell espera en mí, jo l'alliberaré; el protegiré, perquè coneix el meu nom.[31]*

Jesús ha dit que no al dimoni, al príncep de les tenebres. I de seguida

es manifesta la llum. *El diable llavors el deixà i hi anaren els àngels i el servien.*[32] Jesús ha suportat la prova. Una prova real, perquè, comenta sant Ambròs, *no obrà com a Déu usant del seu poder (de què, si no, ens hauria servit el seu exemple?) sinó que, com a home, es va servir dels auxilis que té en comú amb nosaltres.* [33]

El dimoni, amb una intenció torçada, ha citat l'Antic Testament: *Déu enviarà els seus àngels perquè guardin el just en tots els seus camins.* [34] Però Jesús, refusant de temptar el seu Pare, torna a aquest passatge bíblic el seu sentit veritable. I com a premi a la seva fidelitat, un cop arribada l'hora, es presenten els missatgers de Déu Pare per a servir-lo.

Val la pena de considerar el mètode que Satanàs ha utilitzat amb Jesucrist Senyor Nostre: argumenta amb

textos dels llibres sagrats, retorçant, desfigurant-ne el sentit de forma blasfema. Jesús no es deixa enganyar: el Verb fet carn coneix bé la Paraula divina, escrita per a la salvació dels homes i no per a confusió i condemna. Qui està unit a Jesucrist per l'Amor, podem concloure, no es deixarà enganyar mai per un maneig fraudulent de l'Escriptura Santa, ja que sap que és una cosa típica del diable tractar de confondre la consciència cristiana, discorrent de forma enganyívola amb els mateixos termes emprats per l'eterna Saviesa, intentant de fer —de la llum— tenebres.

Contemplem una mica aquesta intervenció dels àngels en la vida de Jesús, perquè així entendrem millor el seu paper —la missió angèlica— en tota vida humana. La tradició cristiana descriu els Àngels de la Guarda com uns grans amics, posats per Déu al costat de cada home,

perquè l'acompanyin en els seus camins. I per això ens invita a tractar-los, a acudir-hi.

L'Església, en fer-nos meditar aquests passatges de la vida de Crist, ens recorda que en el temps de Quaresma, durant el qual ens reconeixem pecadors, plens de misèries, necessitats de purificació, també hi cap l'alegria. Perquè la Quaresma és alhora temps de fortalesa i de goig: hem d'encoratjar-nos ja que la gràcia del Senyor no ens mancarà, perquè Déu estarà sempre al costat nostre i enviarà als seus Àngels per tal que siguin els nostres companys de viatge, els nostres prudents consellers al llarg del camí, els nostres col·laboradors en totes les nostres empreses. *In manibus portabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum*,^[35] continua el salm: els Àngels et duran amb les seves mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb cap pedra.

Cal saber tractar els Àngels. Acudir-hi ara, dir al teu Àngel de la Guarda que aquestes aigües sobrenaturals de la Quaresma no han lliscat per damunt la teva ànima, sinó que han penetrat fins al fons de tot, puix que tens el cor penedit. Demana'ls de portar al Senyor aquesta bona voluntat, que la gràcia ha fet germinar de la nostra misèria, com un lliri que ha nascut al femer. *Sancti Angeli, Custodis nostri: defendite nos in proelio, ut non pereamus in tremendo iudicio.*[36] Sants Àngels Custodis: defenseu-nos en la batalla, per tal que no deperim en el tremend judici.

Filiació divina

¿Com s'explica aquesta oració confiada, aquest saber que no morirem en la batalla? És un convenciment que arrenca d'una realitat que mai no em cansaré d'admirar: la nostra filiació divina. El

Senyor que, en aquesta Quaresma ens demana de convertir-nos, no és un dominador tirànic, ni un jutge rígid i implacable: és el nostre Pare. Ens parla dels nostres pecats, dels nostres errors, de la nostra manca de generositat: però és per deslliurar-nos-en, per prometre'ns la seva Amistat i el seu Amor. La consciència de la nostra filiació divina dóna alegria a la nostra conversió: ens diu que ja tornem a la casa del Pare. La filiació divina és el fonament de l'esperit de l'Opus Dei. Tots els homes són fills de Déu. Però un fill pot reaccionar, davant el seu pare, de moltes maneres. Cal esforçar-se a ésser uns fills que procuren adonar-se que el Senyor, en estimar-nos com a fills, ha fet que visquem a casa seva, enmig d'aquest món, que siguem de la seva família, que allò que és seu és nostre i el que és nostre és seu, que tinguem aquesta familiaritat i confiança en Ell que ens

fa demanar, com el nen petit, la lluna!

Un fill de Déu tracta el Senyor com a Pare. El seu tracte no és un obsequi servil, ni una reverència formal, de mera cortesia, sinó que és ple de sinceritat i de confiança. Déu no s'escandalitza dels homes. Déu no es cansa de les nostres infidelitats. El nostre Pare del Cel perdona qualsevol ofensa, quan el fill hi retorna altra vegada, quan es penedeix i demana perdó. Nostre Senyor és tan Pare, que preveu els nostres desigs d'ésser perdonats, i s'avança, obrint-nos els braços amb la seva gràcia.

Mireu que no m'invento res. Recordeu aquella paràbola que el Fill de Déu ens va explicar perquè entenguéssim l'amor del Pare que és al cel: la paràbola del fill pròdig.[37]

Encara era un tros lluny, diu l'Escriptura, que el seu pare el va

veure, i se li entendriren les entranyes i, corrents, se n'anà al seu encontre, se li va tirar al coll, i el besava.[38]

Aquestes són les paraules del llibre sagrat: *i el besava*, se'l menjava a petons. ¿Cap home pot parlar més humanament? ¿Cap home pot descriure d'una manera més gràfica l'amor paternal de Déu envers els homes?

Davant un Déu que corre cap a nosaltres, no podem callar, i li direm com sant Pau, *Abba, Pater!*[39] Pare, Pare meu!, ja que, essent el Creador de l'univers, no li importa que no fem servir títols altisonants, ni troba a faltar la deguda confessió de la seva senyoria. Vol que li diguem Pare, que assaborim aquest mot, omplint-nos l'ànima de goig.

La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor

que suposa el desig de canviar, la decisió ferma de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix. Tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sagrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu.

Déu ens espera, com el pare de la paràbola, amb els braços oberts, encara que no ho meresquem. No hi fa res, el nostre deute. Com en el cas del fill pròdig, només ens cal obrir el cor, sentir enyorament de la llar del nostre Pare, i que ens meravellem i ens alegrem davant el do que Déu ens fa de poder-nos anomenar i d'ésser, malgrat tanta manca de correspondència per la nostra banda, veritablement fills seus.

Quina capacitat tan estranya que té l'home d'oblidar-se de les coses més

meravelloses, d'acostumar-se al misteri! Considerem novament, en aquesta Quaresma, que el cristià no pot ésser superficial. Mentre està ficat de ple en la seva feina ordinària, entre els altres homes, els seus iguals, atrafegat, ocupat, en tensió, el cristià ha d'estar ficat ensems i totalment en Déu, perquè és fill de Déu.

La filiació divina és una veritat joiosa, un misteri consolador. La filiació divina emplena tota la nostra vida espiritual, perquè ens ensenya de tractar, de conèixer, d'amar el nostre Pare del Cel, i així curulla d'esperança la nostra lluita interior, i ens dóna la confiada simplicitat dels nens petits. I encara més: justament perquè som fills de Déu, aquesta realitat ens mena així mateix a contemplar amb amor i amb admiració totes les coses que han sortit de les mans de Déu Pare Creador. I d'aquesta manera som

contemplatius enmig del món,
estimant el món.

En la Quaresma, la litúrgia té presents les conseqüències del pecat d'Adam en la vida de l'home. Adam no volgué ésser un bon fill de Déu, i es rebel·là. Però també se sent, contínuament, l'eco d'aquest *felix culpa* —culpa feliç, joiosa— que l'Església entera cantarà, plena d'alegria, en la vetlla del Diumenge de Resurrecció.[40]

Déu Pare, un cop arribada la plenitud dels temps, envià al món el seu Fill Unigènit, perquè restablís la pau; per tal que, en redimir l'home del pecat, *adoptionem filiorum reciperemus*,[41] fóssim constituïts fills de Déu, alliberats del jou del pecat, esdevinguts capaços de participar en la intimitat divina de la Trinitat. I així s'ha fet possible a aquest home nou, a aquest nou empelt dels fills de Déu,[42]

d'alliberar la creació entera del desordre, restaurant totes les coses en Crist,[43] que els ha reconciliats amb Déu.[44]

Temps de penitència, doncs. Però, tal com hem vist, no és una feina negativa. La Quaresma s'ha de viure amb l'esperit de filiació, que Crist ens ha comunicat i que batega en la nostra ànima.[45] El Senyor ens crida perquè ens hi acostem amb el desig d'ésser com Ell: *sigueu imitadors de Déu com a fills seus estimadíssims*, [46] tot collaborant humilment, però fervorosament, en el diví propòsit d'unir allò que és trencat, de salvar allò que està perdut, d'ordenar allò que ha desordenat l'home pecador, de dur al seu fi allò que s'esgarria, de restablir la divina concòrdia de totes les coses creades.

La litúrgia de la Quaresma de vegades ateny accents tràgics, conseqüència de la meditació del que

per a l'home significa apartar-se de Déu. Aquesta conclusió, però, no és pas l'última paraula. L'última paraula la diu Déu, i és la paraula del seu amor salvador i misericordiós i, per tant, la paraula de la nostra filiació divina. Per això avui us repeteixo, amb sant Joan: *mireu quina prova envers nosaltres ha tingut el Pare, en voler que siguem anomenats fills de Déu, i, que de fet, ho siguem!*[47] Fills de Déu, germans del Verb fet carn, d'Aquell de qui fou dit: *en ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes.*[48] Fills de la llum, germans de la llum: això som. Portadors de l'única flama capaç d'encendre els cors fets de carn.

Ara jo callo i en reprendre la Santa Missa, cada un de nosaltres ha de considerar què li demana el Senyor, quins propòsits, quines decisions vol promoure en ell l'acció de la gràcia. I quan us adonareu d'aquestes exigències sobrenaturals i humanes

de lluita i de donació d'un mateix, recordeu que Jesucrist és el nostre model. I que Jesús, essent Déu, permeté que el temptessin: perquè així ens omplim de coratge i estiguem segurs de la victòria. Perquè Ell no perd batalles i, mentre ens trobem units a Ell, mai no serem vençuts, sinó que podrem anomenar-nos i ésser vencedors de debò: uns bons fills de Déu.

Que visquem contents. Jo estic content. No ho hauria d'estar, si miro la meva vida i faig l'examen de consciència personal que ens demana aquest temps litúrgic de la Quaresma. Però estic content perquè veig que el Senyor em cerca una vegada més, que el Senyor continua essent el meu Pare. Sé que vosaltres i jo, decididament, amb la resplendor i l'ajuda de la gràcia, veurem què és allò que cal cremar, i ho cremarem; què és allò que cal arrencar, i ho

arrencarem; què ens cal donar, i ho donarem.

La feina no és fàcil. Però comptem amb una guia clara, amb una realitat de la qual no hem de prescindir ni en podem prescindir: som estimats per Déu, i deixarem que l'Esperit Sant actuï en nosaltres i ens purifiqui, per poder-nos abraçar així al Fill de Déu en la Creu, i ressuscitar després amb Ell, perquè l'alegria de la Resurrecció és arrelada en la Creu.

Maria, Mare nostra, *auxilium christianorum, refugium peccatorum*: intercediu prop del vostre Fill perquè ens enviï l'Esperit Sant, que desperti en els nostres cors la decisió de caminar amb passa ferma i segura, fent dringar dins el més profund de la nostra ànima la crida que omplí de pau el martiri d'un dels primers cristians: *veni ad Patrem*,^[49] vine, torna al teu Pare que t'espera.

[1] Ps XC, 15 (Introit de la Missa).

[2] Ps L, 19.

[3] Ps XC, 15 (Introit de la Missa).

[4] Ps XC, 1 (Introit de la Missa).

[5] Ioh III,30.

[6] Gal 2, 20

[7] St. Agustí, *Sermo* 169, 15 (PL 38, 926).

[8] Lc IX, 23.

[9] St. Jeroni, *Epistula*, 121, 3 (PL 22, 1013).

[10] Eph V, 8-10.

[11] 2 Cor VI, 1 (Epístola de la Missa).

[12] Gal VI, 7.

[13] 2 Cor VI, 2 (Epístola de la Missa).

[14] Is XLIII, 1.

[15] 2 Cor VI, 2 (Epístola de la Missa).

[16] 1 Reg III, 9.

[17] Mt XXII, 37.

[18] St. Agustí, *Sermo* 34, 4, 7 (PL 38, 212).

[19] 2 Cor VI, 4 (Epístola de la Missa).

[20] 2 Cor VI, 4-7.

[21] Cfr. Mt IV, 1-11.

[22] Cfr. Heb IV, 15.

[23] Cfr. Ioh II, 1-11.

[24] Cfr. Mc VI, 33-46.

[25] Cfr. Mt XXVII, 55.

[26] Cfr. Ioh IV, 4 ss.

[27] Cfr. Lc VIII, 23.

[28] Mt IV, 10.

[29] Cfr. Phil II, 6-7.

[30] Ps II, 7-8.

[31] Ps XC, 14 (Tractus de la Missa)

[32] Mt IV, 11.

[33] St. Ambròs, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 1, 4, 20 (PL 15, 1525).

[34] Ps XC, 11 (Tractus de la Missa).

[35] Ps XC, 12 (Tractus de la Missa).

[36] D'una oració a Sant Miquel, en les festes litúrgiques que li dedica el Missal Romà.

[37] Cfr. XV, 11 i ss.

[38] Lc XV, 20.

[39] Rom VIII, 15.

[40] Pregó pasqual.

[41] Gal IV, 5.

[42] Cfr. Rom VI, 4-5.

[43] Cfr. Eph I, 5-10.

[44] Cfr. Col I, 20.

[45] Cfr. Gal IV, 6.

[46] Eph V, 1.

[47] 1 Ioh III, 1.

[48] Ioh I, 4.

[49] St. Ignasi d'Antioquia, *Epistola ad Romanos*, 7, 2 (PG 5, 694).

.....